

tijds de oudste firmant was. Tot aan zijn dood is Mr. W. A. Mees in het veelomvattende bedrijf van zijn firma werkzaam geweest.

Naast zijn firma is hij de stad zijner vaderen zijn gansche leven trouw gebleven. Gedurende 22 jaren, van 1897 tot 1919, is hij lid van den Gemeenteraad van Rotterdam geweest. Voorts was hij president-curator van het Erasmiaansch Gymnasium, commissaris van vele ondernemingen, bestuurslid van tal van vereenigingen, en gedurende eenige jaren voorzitter van den Leidschen Universiteitsraad.

Wijnand Adriaan Mees overleed in het zoo vele jaren door hem bewoonde huis „Maaslust” met den mooien, grooten tuin aan de Parklaan, Zondag 16 September 1934, op den dag na dien, waarop zijn echtgenoot Mevrouw A. J. Mees-Hudig mede aldaar ontslapen was.

Hoogstaand was hij als mensch.

Wie, die met Wijnand Mees in welke verhouding of in welk verband ook heeft samengeleefd, zal dit niet beamen?

Terstond bij de eerste kennismaking gevoelde men te staan tegenover een evenwichtig, rustig mensch, die kort en bondig, open en eerlijk zijn meening te kennen gaf; en, mocht samenwerking er toe leiden, dat men hem regelmatig ging ontmoeten en hem meer van nabij leerde kennen, dan zag men dien eersten indruk steeds meer verhelderen, dan wist men vast en zeker te doen te hebben met een man van eenvoud en trouw, die ontzaglijk veel deed niet voor zichzelf, maar voor anderen en die dit alles deed zonder eenige bijbedoeling uit een innerlijken drang om te steunen en te schragen.

De welsprekende bloedverwant, die het woord gevoerd heeft in den namiddag van 19 September, toen in de Kapel op Crooswijk de baar van Wijnand Mees en de baar van zijn echtgenoot waren nedergezet, en uit wiens rede ik straks nog meer hoop te mogen citeeren, heeft zoo treffend gezegd: „Merkwaardig die hang naar het belangelooze bij een man, die heel zijn leven in het bedrijfsleven is geweest, die daar de plaats heeft ingenomen, die wij allen kennen, terwijl dat bedrijfsleven toch juist heet te leven uit de sfeer